

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 25. Leonis IV. obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX. A. C. 855. gantibus, iussit Imperator, ut Daniel secundum Legem Romanorum judicaretur; convictusque est calumniæ. Itaque in manus Gratiani traditur, qui suo arbitrio injuriam ulcisceretur; sed ille ab ipso rogatus Imperatore inimicum dimisit. Ex hoc facto dispicimus, Ludovico supremum fuisse in Urbe Dominium est potestatem.

§. XXV.

Leonis IV. Obitus.

Obiit Leo IV. (*) eodem anno octingentesimo quinquagesimo quinto, decima

(*) Ad hæc ferme tempora plerique Rerum Ecclesiasticarum Scriptores de putidissima fabula Joannæ Papissæ mentionem faciunt, cujus fundamentum est illud quod in Chronico Mariani Scoti ad S. Martinum Colonix Monachi ad annos 853. & 854. legitur (scripsit vero anno circiter 1058.) *Leo Papa obiit Kalendis Aug. huic successit Joanna mulier annis duobus, mensibus quinque, diebus quatuor.* Alter testis est Martinus Polonus Ord. Præd. in suo Chronico, quod usque ad annum 1277. scripsit, relatus a Blondello & Alexandro Natali: *Post hunc Leonem Joannes Anglicus Natione Moguntinus sedit annis duobus mense uno, diebus quatuor & mortuus est Romæ & cessavit Episcopatus mense uno. Hic, ut asseritur, femina fuit & in puellari ætate a quodam suo Amasio habitu virili*
Athenas

decima septima Julii, postquam S. Se-
dem tenuisset annis octo & tribus men-
sibus, sepultusque est ad S. Petrum. Dua-
bus ordinationibus, una mense Dec. &
altera

Sæculum IX.
A.C. 855.

Athenas ducta, sic in diversis scientiis profecit . . . in Papam concorditer eligitur: sed in Papatu per suum Familiarem imprægnatur. Verum tempus partus ignorans cum de S. Petro in Lateranum tenderet, angustiata inter Colisæum, & S. Clementis Ecclesiam peperit, & post mortua ibidem, ut dicitur, sepulta fuit. &c. Similia in Sigeberti Chronico leguntur, atque etiam S. Antoninus Florentinus Chronicorum tit. 16. tanquam testis adducitur, qui Martinum Polonum auctorem suum refert.

Verum ad primum testem Marianum Scotum respondet Franciscus Pagi ad annum 853. *Baronius quidem Num. LVII. & seqq. auctumavit, Marianum Scotum fuisse primum Auctorem . . . hujus commenti. Verum Leo Allatius in confutatione fabulæ de Joanna Papissa ex monumentis Græcis jam demonstravit, in sinceris Mariani Scoti codicibus hanc fabulam non fuisse exaratam, testari Scriptorem non ignobilem, qui Metropolim Alberti Krantzii notis illustravit ad lib. 2. p. 100. editionis Coloniensis anno MDLXXIV. curatæ, sed notam illam Typographos Francofordienses erasisse. Mariani Scoti Codices Manuscriptos aliquot antiquissimos, qui adhuc extant, nihil de Joanna Papissa habere, sicuti nec Codices MSS. Sigeberti*

berti

Sæculum IX. altera mense Martio, creavit Presbyte-
A. C. 855. ros novendecim, Diaconos octodecim,
 & Episcopos per diversa loca sexaginta
 tres. Octavam Assumptionis Deiparæ
 Virginis celebrari jussit, quod Romæ
 necdum antea fiebat, & primo anno num-
 mos argenteos sparsit in populum. Præ-
 ter alias ædes memoratas etiam complu-
 ra fundavit Monasteria. Unum condidit
 Sancti-

*berti Gemblacensis Abbatis, quod præcipue con-
 stat ex Autographo Cænobii Gemblacensis, quod
 a Miræo editum est. Idem Pagius ad Marti-
 ni Poloni testimonium respondet: Sed Allatius
 loco laudato num. 5. & seqq. non solum ostendit,
 ejus Chronicon pessime corruptum fuisse . . . sed
 etiam in Bibliotheca Vaticana extare hujus Au-
 ctoris antiquissimum exemplar, in quo post
 vitam Leonis IV. nulla fit Joannæ Papiſſæ
 mentio, neque in margine eadem vel aliena ma-
 nuscripta, nec quidquam aliorum industria era-
 sum. De S. Antonino Natalis Alexander in Diss.
 ad Sæc. IX. & X. dicit: Ad quartum Testimo-
 nium quod est S. Antonini, respondeo, Sanctum
 Archipræsulem ab Interpolatore Martini Polo-
 ni deceptum, ejus duntaxat verba primo refer-
 re, deinde ea addere, quibus diserte significat,
 totam illam narrationem sibi de falsitate suspen-
 dam vehementer esse ob silentium Vincentii Bello-
 vacensis &c. Idem Natalis ibidem argumenta
 quindecim congerit, quibus istud de muliere in
 Cathedra Romana sedente commentum con-
 vellit.*

Sanctimonialibus in propria domo, illud. Sæculum IX.
A. C. 855.
que SS. Symmitrio & Casario Sacrum esse
voluit. Monasterium S. Martini, cujus
alumnus fuerat, restauravit & ornavit.
In Monasterium Corfariense, in quo tunc
Laici habitabant, feminas Religiosas in-
duxit. Cum quadam die Ecclesiam S.
Laurentii oraturus adiisset, quærenti,
quot Monachi ibi ministerio Sacro vacat-
rent, responsum, a quibusdam Anteces-
sorum suorum ibi duo fuisse extracta Mo-
nasteria, unde postea recedere urgente
paupertate compulsi fuissent. Ille unum
restituit, honori SS. Stephani & Cassiani Anast. to. 3.
Conc. p. 8.
dicavit, census sufficientes assignavit, &
Monachos Græcos, qui officia Divina
diu noctuque celebrarent, immisit. In-
ter illa decora, quæ neglecta S. Leo ite-
rum reduxit, est illud, quod Crucem
auream pro vetere Antecessorum suorum
more a Subdiacono sibi præferri præce-
perit. (*)

S. Leo-

(*) Hic Fleurius addere oblitus est, S. Leo-
nem IV. Sacris Fastis & Sanctorum numero fuisse
adscripsum. Ceterum ad fabellam feminæ post
S. Leonem IV. intrusæ illud quoque pertinet,
quod scribit Pagijs ad annum 853. *Illæ de Jo-
anna Papissa fabula ita omnium animos occupa-
rat, ut in Magnifica Ecclesia Metropolitana Ci-
vitatæ Senensis, quæ post eam excogitatam qua-
tuor*

Sæculum IX.

A. C. 855.

to. 8. Conc.

p. 33.

S. Leoni tribuuntur Documenta data Presbyteris, Libro Pontificali Romano ad finem normæ in Synodis Episcoporum tenendæ adjecta. Monentur Presbyteri, ut singulis noctibus ad preces nocturnas & cantandum horis præscriptis officium surgant. Quilibet Presbyter habeat Clericum vel Discipulum, qui Psalmos decantanti & Sacris operanti respondeat. Presbyter populum hortetur,

tuor Pontifices Romanos dedit, Pium scilicet II. Pium III. Marcellum II. & Paulum V. Statua Joannæ Papissæ inter alias ceterorum Pontificum Romanorum conspiceretur. De eadem Statua Pagius Numero sequenti Mabillonium in Museo Italico tom. I. part. 1. pag. 159. loquentem inducit in hunc modum: Quippe Statuam illam fabulosæ Joannæ, quæ post refectionem sub hæc novissima Secula Basilicam, obtinente fabula, fabricata fuerat, demum Clementis VIII. Pontificatu cooperante cum magno Duce ad Baronii preces Archiepiscopo loci Cardinale Tarugio non penitus quidem fuisse comminutam, sed mutatis formæ muliebris lineamentis, ex femina factam Zachariæ Pontificis figuram, apposito Zachariæ nomine, ne qua suspicio in posterum hac de re ob servatam Statuæ materiam suboriri posset. Infra addit Pagius: Credendumque eam Zachariæ Papæ Statuam in ea Ecclesia remansisse usque ad Alexandri VII. Pontificatum. Tandem ex eodem Mabillo-

tetur, ut in die Mercurii Cinerum confiteatur, pœnitentias injungat, moneat, Sæculum IX.
A. C. 855.
 saltem quater, in Natali Domini, in Cœna Domini, in Paschate, & Pentecoste ad Sacram Communionem esse accedendum. Pro functionibus Ecclesiasticis nihil exigat. Reliqua documentis Hincmari admodum propinqua sunt; unde, qualis illa ætate Disciplina viguerit, dispiciamus. (*)

Sup. §. 7.

§. XXVI.

Mabillonio de sede stercorearia Pagius istud excerptit: *Ex quo intelligitur, Stercorariam vocabulum traxisse non forma (neque enim per-tusa est ut aliæ duæ) sed ex versu Psalmi, qui, Pontifice in ea sedente canebatur, Et de stercore erigit pauperem.* Addit Natalis Alexander in memorata Differt. Quod vero de Sede perforata ad explorandum sexum destinata ab inimicis Romanæ Ecclesiæ, vel ab imperitis vulgatum est, id fabulosum prorsus Platina testatur &c.

(*) Priusquam a S. Leone IV, quem inter & Benedictum III. Papissam sedisse fabula narratur, transeamus, illud quoque ex Alexandro Natali addendum mihi videtur: *Unde autem ortum habuerit hæc fabula, Viri eruditi inquirunt Et suas proponunt conjecturas. Joannes Aventinus in Bojorum Annalibus lib. 4. ei fundamentum dedisse censet Joannem nonum. Albertus, inquit, Locupletissimus Etruriæ Princeps Ravennam, Bononiam, Romam in potestate habuit. Ejus socrus Theodora, Scortum nobile atque*